Lieta Nr.A420447913
SKA-516/2014

LĒMUMS

Rīgā 2014.gada 4.jūlijā

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesnese V.Krūmiņa
tiesnese I.Skultāne
tiesnese R.Vīduša

rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ blakus sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 17.februāra lēmumu, ar kuru izbeigta tiesvedība lietā.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 22.aprīlī pieteicēja /pers. A/ vērsās ar iesniegumu valsts AS „Privatizācijas aģentūra" (turpmāk – Privatizācijas aģentūra), norādot, ka vēlas privatizēt īrēto dzīvokli Nr.15, kas atrodas dzīvojamā mājā /adrese/.

Privatizācijas aģentūra ar 2006.gada 11.maija vēstuli Nr.Ķ-420 informēja pieteicēju par iespēju iegūt dzīvokli īpašumā, norādot uz iesniedzamajiem dokumentiem.

Ar Ministru kabineta 2006.gada 31.maija rīkojumu Nr.395 dzīvojamā māja nodota privatizācijai.

2009.gada 6.septembrī dzīvojamās mājas dzīvokļu īrnieki, tostarp pieteicēja, vērsās Privatizācijas aģentūrā, lūdzot steidzami veikt mājas privatizāciju.

Ar 2010.gada 22.aprīļa aktu par valsts nekustamā īpašuma nodošanu un pieņemšanu Privatizācijas aģentūras valdījumā Būvniecības, enerģētikas un mājokļu valsts aģentūra nodeva dzīvojamo māju, kurā atradās pieteicējas īrētais dzīvoklis, Privatizācijas aģentūras valdījumā.

Privatizācijas aģentūra ar 2011.gada 11.novembra lēmumu Nr.102/699 nolēma ar 2011.gada 28.novembri uzsākt mājas privatizāciju, nosakot pieteicējas dzīvokļa privatizācijas vērtību 2804,76 latus jeb 100,17 sertifikātus un maksu par tehnisko izpildi 7,34 sertifikātus.

2011.gada 17.novembrī Privatizācijas aģentūra nosūtīja pieteicējai privatizācijas paziņojumu ar privatizācijas pieteikuma paraugu.

2011.gada 12.decembrī Privatizācijas aģentūra saņēma pieteicējas 2011.gada 7.decembra privatizācijas pieteikumu, kurā citstarp norādīts, ka pieteicēja nepiekrīt dzīvokļa cenai, jo nav atskaitīti pieteicējas veiktie ieguldījumi mājas un dzīvokļa uzturēšanai, kā arī privatizācijas cenā iekļauta centrālā apkure, kas mājā nav nodrošināta.

Privatizācijas aģentūra 2012.gada 29.februāra lēmumā Nr.25/184 atzina, ka dzīvojamajai mājai nav nodrošināta centrālapkure un karstais ūdens, nosakot pieteicējas īrētā dzīvokļa privatizācijas cenu 1937,60 latus jeb 69,20 privatizācijas sertifikātus. Ar 2012.gada 9.marta vēstuli Nr.4.17/3354 Privatizācijas aģentūra informēja pieteicēju par pieņemto lēmumu un atkārtoti nosūtīja pieteicējai privatizācijas paziņojuma un pieteikuma veidlapu.

2012.gada 8.maijā Privatizācijas aģentūra saņēma pieteicējas 2012.gada 27.aprīļa iesniegumu, ar kuru pieteicēja paziņoja par pieteicējas īrētā dzīvokļa īres līguma izbeigšanu, vienlaikus lūdzot atlīdzināt pieteicējai radītos mantiskos zaudējumus 2095,50 latus, personisko kaitējumu 7000 latus un morālo kaitējumu 5000 latus.

Privatizācijas aģentūra ar 2012.gada 25.jūlija lēmumu Nr.89/688 noraidīja pieteicējas iesniegumu par mantisko zaudējumu, kā arī personiskā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu.

[2] Pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par Privatizācijas aģentūras faktisko rīcību, kā arī tās rezultātā radīto zaudējumu, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu. No pieteikuma izriet, ka Privatizācijas aģentūras faktiskā rīcība izpaudusies kā bezdarbība, neveicot dzīvojamās mājas privatizāciju saprātīgā termiņā, kā arī dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas pienākumu neveikšana privatizācijas procesa ietvaros, kā rezultātā dzīvojamā māja, tostarp pieteicējas īrētais dzīvoklis, nonācis dzīvošanai nederīgā stāvoklī.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2014.gada 17.februāra lēmumu izbeidza tiesvedību lietā. Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[3.1] No Administratīvā procesa likuma 89.panta un 1.panta trešās daļas izriet, ka viena no būtiskām faktiskās rīcības pazīmēm ir tās galīgā noregulējuma raksturs. Arī administratīvo tiesu judikatūrā atzīts, ka administratīvais akts un faktiskā rīcība ir tiesību akts vai rīcība, kam ir galīga noregulējuma raksturs, bet ne procesuāla rakstura lēmums vai rīcība.

[3.2] Augstākā tiesa savā praksē ir atzinusi, ka privatizācijas process ir ar publiski tiesisku mērķi – valstij un pašvaldībai ir pienākums valstī notiekošās ekonomiskās reformas ietvaros noteiktā laikā veikt īpašuma objektu privatizāciju, kuras rezultātā mainās privatizējamā valsts vai pašvaldības īpašuma objekta īpašnieks. Administratīvais process privatizācijā iesākas ar privatizācijas ierosinājuma iesniegšanu un parasti beidzas ar privatizāciju veicošās iestādes administratīvo aktu, ar kuru noteikta privatizēt tiesīgā persona un uz kura pamata tiek noslēgts privāttiesisks līgums (*sk. Augstākās tiesas 2008.gada 7.marta lēmuma lietā Nr.SKA-152/2008 14.punktu, 2007.gada 23.maija lēmuma lietā Nr.SKA-251/2007 9.punktu, 2007.gada 12.marta lēmuma lietā Nr.SKA-260/2007 9.punktu*). Tādējādi tiek sasniegts privatizācijas mērķis – par valsts vai pašvaldības īpašuma

objekta īpašnieku kļūst privātpersona (*sk. Augstākās tiesas 2008.gada 2.oktobra lēmuma lietā Nr.SKA-285/2008 14.punktu*).

Privatizācijas procesa ietvaros tiek izdota virkne starplēmumu, kuri atsevišķos gadījumos var tikt atzīti par administratīvajiem aktiem, ja tie paši par sevi skar personas būtiskas tiesības vai tiesiskas intereses vai būtiski apgrūtina to īstenošanu. Minētais vienlīdz attiecināms uz iestādes rīcību privatizācijas procesā. Taču iebildumi par dzīvojamās mājas savlaicīgu nenodošanu privatizācijai, ņemot vērā iepriekš minēto, būtu vērtējami prasījuma ietvaros par dzīvokļa nodošanu privatizācijai. Proti, Privatizācijas aģentūras darbības privatizējamās dzīvojamās mājas sagatavošanā dzīvokļu nodošanai privatizācijai vērtējamas kā šā administratīvā procesa ietvaros veiktas procesuālās darbības, arī procesuāli lēmumi, kas pieņemti šajā procesā, kuru tiesiskums izvērtējams vienlaikus ar gala lēmuma kontroli.

[3.3] Pieteicēja jau 2006.gadā ir tikusi informēta par iespēju iegūt dzīvokli īpašumā privatizācijas ceļā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, taču pati pieteicēja nav veikusi nekādas darbības, lai šīs tiesības īstenotu.

No lietas materiāliem nav konstatējams, ka līdz 2011.gada 17.novembra privatizācijas paziņojuma saņemšanai pieteicēja būtu vērsusies pie Privatizācijas aģentūras ar iesniegumu par pieteicējas īrētā dzīvokļa nodošanu privatizācijai. Atbildot uz Privatizācijas aģentūras 2011.gada 28.novembra vēstulē nosūtīto 2011.gada 17.novembra privatizācijas paziņojumu, pieteicēja bez iebildumiem attiecībā uz privatizācijas procesa norisi 2011.gada 12.decembrī ir iesniegusi Privatizācijas aģentūrai privatizācijas paziņojumu, iebilstot par privatizācijas tehnisko izpildi – Privatizācijas aģentūras noteikto privatizācijas objekta cenu. Savukārt pēc pieteicējas iebildumu izvērtēšanas un privatizācijas objekta cenas pazemināšanas, atbildot uz atkārtotu Privatizācijas aģentūras nosūtīto privatizācijas paziņojumu, pieteicēja minēto lēmumu nav pārsūdzējusi, bet gan ir paziņojusi par īres līguma izbeigšanu, tādējādi saskaņā ar likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 31.pantu atsakoties privatizēt piedāvāto privatizācijas objektu.

No iepriekš minētā secināms, ka pieteicējai ir bijusi nodrošināta iespēja iegūt dzīvokli īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, taču pati pieteicēja ir atteikusies no šādu tiesību izmantošanas iespējas. Turklāt no pašas pieteicējas darbības ir bijusi atkarīga tālākā privatizācijas procesa virzība un iespējamā labvēlīgā akta izdošana šajā lietā, no kā pieteicēja pati ir atteikusies. Proti, pieteicējas īrētais dzīvoklis ir ticis nodots privatizācijai, dzīvokļa privatizācijas procesa noslēdzošais lēmums izskatāmajā gadījumā ir Privatizācijas aģentūras 2012.gada 9.marta privatizācijas paziņojums, kuru pieteicēja nav pārsūdzējusi, atsakoties no dzīvokļa privatizācijas. Tādējādi administratīvais process iestādē ir izbeidzies pēc pašas pieteicējas iniciatīvas, nesagaidot galīgā lēmuma pieņemšanu šajā lietā, pašai pieteicējai atsakoties no šāda lēmuma pieņemšanas. Līdz ar to izskatāmajā gadījumā nav iespējams prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, kura ietvaros varētu tikt izvērtētas pieteicējas pieteikumā minētās Privatizācijas aģentūras procesuālās darbības.

[3.4] Savukārt, izvērtējot pieteicējas pamatprasījuma atbilstību Administratīvā procesa likuma 184.panta otrajai daļai, nav konstatējams minētajā normā norādītais priekšnoteikums, ka tiesiskās intereses nav iespējams īstenot ar Administratīvā procesa likuma 184.panta pirmajā daļā minētajiem pieteikumiem. Proti, pieteicējai bija iespēja, pirmkārt, pirms privatizācijas paziņojuma saņemšanas vērsties pie Privatizācijas aģentūras ar iesniegumu par pieteicējas īrētā dzīvokļa nodošanu privatizācijai un attiecīgi ar šādu pieteikumu saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 184.panta pirmo daļu ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu vērsties tiesā. Otrkārt, pieteicējai bija iespēja pārsūdzēt Privatizācijas aģentūras 2012.gada 9.marta privatizācijas paziņojumu, taču, kā konstatēts iepriekš, pieteicēja šādas tiesības nav izmantojusi, atsakoties no dzīvokļa privatizācijas tiesību izmantošanas (izbeidzot dzīvokļa īres tiesiskās attiecības un atsakoties privatizēt piedāvāto privatizācijas objektu).

[3.5] Apkopojot iepriekš minēto, secināms, ka Privatizācijas aģentūras rīcība, neveicot dzīvojamās mājas privatizāciju saprātīgā termiņā, nav atzīstama par faktisko rīcību Administratīvā procesa likuma izpratnē un līdz ar to nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā. Privatizācijas aģentūras rīcība, neveicot dzīvojamās mājas privatizāciju saprātīgā termiņā, nav izvērtējama arī Administratīvā procesa likuma 184.panta otrās daļas noteiktajā kārtībā kā administratīvā akta izdošanas procesā pieļauts procesuāls pārkāpums, jo lietā nav konstatējami priekšnoteikumi šāda prasījuma pieļaujamībai (pieteicējai bija iespēja savas tiesiskās intereses īstenot ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu līdz dzīvokļa piedāvāšanai privatizācijai un pārsūdzot privatizācijas tehnisko izpildi, pārsūdzot privatizācijas paziņojumu).

[3.6] Ņemot vērā to, ka administratīvā procesa kārtībā nav izskatāms pamatprasījums lietā, nav izskatāms arī prasījums par zaudējumu atlīdzinājumu.

[3.7] Ņemot vērā iepriekš minēto, pieteicējas pieteikums nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā un, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 282.panta 1.punktu, tiesvedība lietā izbeidzama.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas lēmumu pieteicēja iesniedza blakus sūdzību. Tā pamatota ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[4.1] Tiesa nav pienācīgi izvērtējusi judikatūras atziņu, kas paustas saistībā ar likumu „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju", attiecināmību uz privatizācijas procesu, kas tiek veikts saskaņā ar likumu „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju". Lai gan abi privatizācijas procesi noris īpašuma reformas ietvaros un tiem ir līdzīgi mērķi, tajos ietvertais privatizācijas procesuālais noregulējums un privatizācijas subjekta procesuālās tiesības un pienākumi ir atšķirīgi.

[4.2] Tiesa nepamatoti pielīdzinājusi faktisko rīcību – pienākumu veikt dzīvojamo māju pārvaldīšanu – privatizācijas procesa procesuālajām darbībām. Pienākums veikt dzīvojamās mājas pārvaldīšanu ir patstāvīgs ar likumu privatizāciju veicošajai institūcijai uzlikts pienākums veikt faktisko rīcību. Parasti šī rīcība noslēdzas pēc dzīvojamās mājas privatizācijas ar mājas nodošanu pārvaldīšanā un apsaimniekošanā dzīvokļu īpašniekiem, savukārt konkrētajā gadījumā Privatizācijas aģentūras faktiskā rīcība ir noslēgusies ar privatizācijas objekta bojāeju. Atbilstoši Augstākās tiesas 2010.gada 30.decembra lēmumam lietā Nr.SKA-1011/2010, ja ir uzsākts privatizācijas process, privatizējamais objekts ir pakļauts publiski tiesiskajam regulējumam, citstarp tas nozīmē, ka virkne darbību, kas citkārt tiktu uzskatītas par privāttiesiskām, tādas vairs nav.

[4.3] Tiesa nav izvērtējusi privatizējamās dzīvojamās mājas apkures sistēmas bojāejas tiesiskās sekas, tostarp ietekmi uz privatizācijas objekta statusu un privatizācijas procesu. Tiesa atstājusi bez ievērības to, ka pieteicējai ir tiesības uz īrētā dzīvokļa privatizāciju, t.i., privatizācijas objektam ir jāatbilst īres līguma priekšmetam. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka normatīvie akti nosaka īpašas prasības, lai telpa varētu tikt uzskatīta par apdzīvojamu.

Pamatojoties uz Civillikuma 2169.panta 1.punktu, dzīvokļa īres līgums izbeidzās pats no sevis, dzīvoklim zaudējot apkurināšanas iespēju, kas nepieciešama, lai to varētu izmantot dzīvošanai. Tā kā atbilstoši „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 13.panta pirmajai daļai konkrēta dzīvokļa privatizācijas tiesības ir personai, ar kuru noslēgts dzīvojamās telpas īres līgums, apkures sistēmas bojāejas rezultātā ne vien izbeidzās dzīvokļa īres līgums, bet pieteicēja arī zaudēja dzīvokļa privatizācijas tiesības.

[4.4] Tiesa nav pilnvērtīgi izvērtējusi lietā esošos dokumentus un nav objektīvi noskaidrojusi patiesos lietas apstākļus saistībā ar Privatizācijas aģentūras rīcību apkures jautājuma risināšanā, kuriem ir būtiska nozīme lietas izskatīšanā.

[4.5] Tiesa nepamatoti atzinusi, ka pieteicējai bijusi nodrošināta iespēja privatizēt dzīvokli un viņa pati šādas tiesības nav izmantojusi, izbeidzot dzīvokļa īres tiesiskās attiecības un atsakoties privatizēt piedāvāto privatizācijas objektu. Tiesa dzīvokļa nodošanu īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai nepamatoti pielīdzinājusi pilnai mājas privatizācijai. Tiesa nepamatoti atzinusi Privatizācijas aģentūras 2012.gada 9.marta privatizācijas paziņojumu par administratīvo aktu, kas attiecināms uz dzīvokļa privatizāciju, jo dzīvoklis kā privatizācijas objekts vairs nepastāvēju, kā arī atbilstoši Civillikuma 2169.panta 1.punktam īres līgums bija izbeidzies. Tiesa ir nepamatoti atzinusi pieteicējas 2012.gada 27.aprīļa iesniegumā minēto par dzīvokļa īres līguma uzteikumu – pieteicēja tikai informēja Privatizācijas aģentūru par īres tiesisko attiecību izbeigšanu sakarā ar apkures sistēmas bojāeju kā

notikušu faktu.

[4.6] Tiesa nepamatoti prasījumu par zaudējumu atlīdzinājumu atzinusi par patstāvīgu prasījumu.

[4.7] Tiesa nepamatoti secinājusi, ka administratīvais process konkrētajā gadījumā iesākās ar privatizācijas ierosinājuma iesniegšanu. Paziņojums par privatizāciju kavējošiem iemesliem atbilstoši tiesību normām pieteicējai netika nosūtīts, savukārt privatizācijas ierosinājumu Privatizācijas aģentūrai pieteicēja 2006.gada 22.aprīlī iesniedza pēc savas iniciatīvas. Tiesa arī nav vērtējusi mājas privatizācijas procesa atbilstību likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" noteikumiem.

[4.8] Pieteicēja ir ievērojusi Privatizācijas aģentūras veiktās faktiskās rīcības pārsūdzēšanas kārtību.

Motīvu daļa

[5] Administratīvā procesa likuma 286.panta trešā daļa noteic, ka gadījumā, kad tiesa, izskatot blakus sūdzību, atzīst, ka zemākās instances tiesas lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tiesa par blakus sūdzību pieņemtā lēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Administratīvās rajona tiesas lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc Augstākā tiesa pievienojas lēmuma motivācijai un to neatkārto. Rajona tiesa pamatoti atzinusi, ka Privatizācijas aģentūras rīcība, neveicot dzīvojamās mājas privatizāciju saprātīgā termiņā, nav atzīstama par faktisko rīcību Administratīvā procesa likuma izpratnē un līdz ar to nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā. Privatizācijas aģentūras rīcība, neveicot dzīvojamās mājas privatizāciju saprātīgā termiņā, nav izvērtējama arī Administratīvā procesa likuma 184.panta otrās daļas noteiktajā kārtībā kā administratīvā akta izdošanas procesā pieļauts procesuāls pārkāpums, jo lietā nav konstatējami priekšnoteikumi šāda prasījuma pieļaujamībai.

[6] Atbildot uz pieteicējas blakus sūdzības argumentiem, Augstākā tiesa norāda turpmāk minēto.

No lietas materiāliem izriet, ka, ņemot vērā pieteicējas 2011.gada 7.decembra privatizācijas pieteikumu, kurā citstarp norādīts, ka pieteicēja nepiekrīt dzīvokļa cenai, jo nav atskaitīti pieteicējas veiktie ieguldījumi mājas un dzīvokļa uzturēšanai un privatizācijas cenā iekļauta centrālā apkure, kas mājā nav nodrošināta, Privatizācijas aģentūra 2012.gada 29.februāra lēmumā Nr.25/184 atzinusi, ka mājai nav nodrošināta centrālapkure un karstais ūdens un līdz ar to pieteicējas īrētā dzīvokļa privatizācijas cena samazināta, nosakot to 1937,60 latus jeb 69,20 privatizācijas sertifikātus. Ar 2012.gada 9.marta vēstuli Nr.4.17/3354 Privatizācijas aģentūra informēja pieteicēju par pieņemto lēmumu un atkārtoti nosūtīja pieteicējai privatizācijas paziņojuma un pieteikuma veidlapu.

Līdz ar to rajona tiesa pareizi secinājusi, ka pieteicējai bija iespēja pārsūdzēt Privatizācijas aģentūras 2012.gada 9.marta privatizācijas paziņojumu, vienlaikus norādot arī uz, pieteicējas ieskatā, pieļautiem pārkāpumiem privatizācijas procesā, taču pieteicēja šādas tiesības nav izmantojusi, atsakoties no dzīvokļa privatizācijas tiesību izmantošanas (izbeidzot dzīvokļa īres tiesiskās attiecības un atsakoties privatizēt piedāvāto privatizācijas objektu).

Nav pamatots pieteicējas viedoklis, ka minētais privatizācijas paziņojums nav uzskatāms par administratīvo aktu, jo tā izdošanas laikā dzīvoklis, ņemot vērā apkures sistēmas bojāeju, kā privatizācijas objekts vairs nepastāvēja, kā arī atbilstoši Civillikuma 2169.panta 1.punktam (*acīmredzot domāts Civillikuma 2168.panta 1.punkts, jo 2169.pants izslēgts ar 2002.gada 12.decembra grozījumiem Civillikumā*) īres līgums bija izbeidzies. Minētie pieteicējas apsvērumi varētu tikt vērtēti, izvērtējot minētā privatizācijas paziņojuma tiesiskumu, ja pieteicēja būtu to pārsūdzējusi, taču tie neattiecas uz šīs lietas izskatīšanas priekšmetu.

Pieteicējas norādītajam apsvērumam, ka pieteicējai bija tikai tiesības iegūt dzīvokli īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, jo mājas vispārējā privatizācija vēl nebija notikusi, konkrētajā lietā nav tiesiskas nozīmes, jo tas nevar ietekmēt tiesas lēmuma rezultātu.

No minētā arī redzams, ka pretēji pieteicējas norādītajam pieteicēja nebija zaudējusi īrētā dzīvokļa privatizācijas tiesības sakarā ar apkures sistēmas bojāeju.

[7] Pieteicēja uzskata, ka privatizāciju veicošās institūcijas pienākums veikt dzīvojamo māju pārvaldīšanu ir faktiskā rīcība. Šajā sakarā Augstākā tiesa jau iepriekš ir norādījusi, ka dzīvojamo māju pārvaldīšana notiek privāto tiesību jomā. Turklāt dzīvojamās mājas pārvaldīšana pieder privāto tiesību jomai neatkarīgi no tā, vai privatizēti tikuši visi dzīvokļu īpašumi vai tikai daļa. Izšķiroša nozīme ir apstāklim, ka dzīvojamās mājas pārvaldīšana ir saistīta ar privātu, nevis publisku funkciju veikšanu (*sal., piemēram, Augstākās tiesas 2013.gada 25.oktobra lēmumu lietā Nr.SKA-960/2013*).

Tas, ka regulējums par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu ir ietverts likumā „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju", kas pamatā regulē privatizācijas jautājumus, tas ir, publiski tiesiskās attiecības, nenozīmē, ka visas šā likuma normas ir publisko tiesību jomā (*sal. Augstākās tiesas 2010.gada 28.septembra lēmuma lietā Nr.SKA-793/2010 6.punktu*).

Ņemot vērā minēto, Privatizācijas aģentūras rīcība saistībā ar dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, tostarp apkures sistēmas organizēšanu, nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā.

[8] Pieteicēja norādījusi, ka rajona tiesa nepamatoti prasījumu par zaudējumu atlīdzinājumu atzinusi par patstāvīgu prasījumu. Tieši pretēji – rajona tiesa, ņemot vērā Administratīvā procesa likuma 92.pantu un judikatūras atziņas, ir norādījusi, ka prasījums par atlīdzinājumu ir nesaraujami saistīts ar konkrētu administratīvo aktu vai faktisko rīcību, un pieteikums par atlīdzinājumu nav patstāvīgs prasījums, tas nav pārbaudāms tiesā, ja nav pieļaujama ar to saistītā administratīvā akta vai faktiskās rīcības pārsūdzība. Secinot, ka pieteicējas pamatprasījums administratīvā procesa kārtībā nav izskatāms, rajona tiesa arī pamatoti atzinusi, ka nav izskatāms arī prasījums par zaudējumu atlīdzinājumu.

[9] Pretēji pieteicējas norādītajam Augstākajai tiesai arī nerodas šaubas par rajona tiesas piemēroto judikatūras atziņu attiecināmību uz konkrēto lietu.

Pieteicēja atsaukusies uz Augstākās tiesas 2010.gada 30.decembra lēmumu lietā Nr.SKA-1011/2010, kurā atzīts, ka, ja ir uzsākts privatizācijas process, privatizējamais objekts ir pakļauts publiski tiesiskajam regulējumam. Minētā atziņa tika pausta kontekstā ar lietā vērtējamo jautājumu, proti, saistībā ar privatizējamas kapitālsabiedrības pamatkapitāla palielināšanas tiesisko dabu. Kā izriet no iepriekš šajā lēmumā norādītā, pieteicējas pārsūdzētā Privatizācijas aģentūras rīcība nav uzskatāma par faktisko rīcību un līdz ar to nav pārbaudāma administratīvā procesa kārtībā.

[10] Pieteicējas argumentam, ka rajona tiesa nepamatoti secinājusi, ka administratīvais process konkrētajā gadījumā iesākās ar privatizācijas ierosinājuma iesniegšanu, konkrētajā lietā nav tiesiskas nozīmes, jo tam nav ietekme uz tiesas lēmuma rezultātu.

Nolēmuma daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 323.panta pirmās daļas 1.punktu un 324.panta pirmo daļu, Augstākās tiesas Administratīvo lietu

departaments

nolēma

Atstāt negrozītu Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 17.februāra lēmumu, bet /pers. A/ blakus sūdzību noraidīt.
Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnese	V.Krūmiņa
Tiesnese	I.Skultāne
Tiesnese	R.Vīduša